

El abrazo partido

Daniel Burman, 2003

Pinzellades de vida quotidiana d'un seguit de personatges a Buenos Aires. Entre les arrels i la fugida

Aquest és el tercer llarg del jove realitzador argentí Daniel Burman (1973). No és nou el plantejament, ni el seu interès pel col·lectiu jueu de la ciutat de Buenos Aires. Ell mateix té ascendents jueus i no estranya la seva motivació autobiogràfica per explorar aquests camins. Ja ho havia fet a *Esperando al Mesías* (2000), que encetava una trilogia que passa per *El abrazo partido* i conclourà amb el proper treball del director.

De nou ens ofereix una mirada sobre aquesta cultura, plenament integrada en la societat argentina. Ara tracta en to de comèdia els conflictes d'aquesta comunitat, que conviu amb d'altres, diverses i diferents (coreans, xilens, peruans...), i està afectada com totes per la crisi general del país.

Però aquesta crisi tant sols és l'horitzó, que, evidentment, hom intueix present. El personatge

principal és Ariel, protagonitzat per Daniel Hendler, una jove promesa uruguaiana segons la crítica, i que també va protagonitzar l'anterior film de Burman. Ell és descendent de jueus que havien aconseguit escapar del gueto de Varsòvia. Amb trenta anys acumula pors, incerteses i ganes de fugida, i busca nous horitzons fora d'Argentina.

L'espai en el qual es desenvolupa el film es redueix a unes galeries comercials del barri del Once de Buenos Aires. Allí Ariel treballa amb la seva mare (Adriana Aizenberg) en una petita tenda de llenceria. En aquest punt, el film es converteix en una mena de retrat familiar, que mostra ferides i silencis. La fugida d'Ariel també vol justificar el seu passat, trobar respostes: els seus orígens polonesos i jueus, i el retrobament

amb el seu pare, Elías (Jorge d'Elia), que va deixar-los quan ell era un nen per marxar a Israel; una història que la seva mare sempre havia amagat.

La comunitat

La història d'Ariel ens apropa a la resta de la comunitat. Amb la càmera a l'espatlla, Burman va seguint una colla d'actors, alguns professionals i d'altres no. Es fixa en els mínims detalls, en les mínimes situacions. Mostra gent que es troba sotmesa a un constant estat d'inquietud per qüestions polítiques, monetàries i econòmiques. Però no retrata el context, sinó que se centra en els drames familiars. «Amb crisi o sense ella, tenim els mateixos problemes existencials que la resta del món.»

És el retrat d'un microunivers quotidià del qual Daniel Burman n'és un bon coneixedor. Ell, i

també Marcelo Birmajer, coguionista, es van criar a l'Once. Com el mateix director reconeix, hi ha parts completament autobiogràfiques: com la petició de passaport o altres situacions del barri, que ell ha viscut personalment. Reconeix que aquests personatges i les seves històries li són familiars. Hi descobreix petits universos rics en històries, ocultes darrera d'una vida mediocre i anònima.

Les arrels i la família

Allò que va sorprendre a la premsa europea va ser que es tractés d'un film en el qual es retratés la diversitat cultural (coreans, jueus, argentins, peruans...) però no ho centrés en l'exclusió i el racisme. El tema principal és la recerca de les pròpies arrels per part de tots aquests personatges, i alhora, la dificultat per a comunicar-se entre tots ells.

La mescla de la manera de ser argentina i la jueva aporta la ironia i l'humor necessaris als diàlegs i a l'aspecte psicoanalític dels personatges. El resultat és un to lleuger, que no obvia, però, la profunditat dels continguts i dels drames personals. És un estil al que ens ha acostumat el cinema argentí dels darrers anys. S'agraeix una mica d'optimisme.

El film va ser guardonat amb el gran premi del jurat del Festival de Cinema de Berlín a la pel·lícula i l'Ós de plata per a Daniel Hendler com a millor actor.

Fitxa tècnica

Equip tècnic

Direcció: Daniel Burman
Guió: Daniel Burman, Marcelo Birmajer
Producció: Diego Dubcovsky, Daniel Burman
Fotografia: Ramiro Civita
Música: César Lerner
Muntatge: Alejandro Brodersohn
Nacionalitat: Argentina, França, Espanya, Itàlia
Any: 2003
Durada: 100 min.

Equip Artístic

Daniel Hendler: Ariel, el fill petit
Adriana Aizemberg: Sonia, la mare
Jorge d'Elia: Elías, el pare
Sergio Boris: Joseph, el fill gran
Rosita Londner: l'àvia
Diego Korol: Mitelman
Silvina Bosco: Rita

Filmografia

2003
El abrazo partido

2002
Todas las azafatas van al cielo

2000
Esperando al Mesías

1998
Un crisantemo estalla en Cincoquinas

1995
Niños revueltos